

(régré direct). Thật là liều, công việc thực phức tạp khó khăn. Vậy mà nhờ Trời, tôi đã thành công, hoàn tất công việc trong hạn định và trong phạm vi ngân sách dự trù từ lúc khởi đầu. Anh em trong giới kỹ thuật chắc hiểu rõ hơn ai hết là trường hợp như thế này rất ít xảy ra và có lẽ chỉ có anh chàng còn hăng hái, điếc không sợ súng như tôi mới dám xung phong dấn thân như vậy.

Xin lỗi anh là tôi đã kể chuyện dông dài, có lẽ có thể là chuyện vui đôi chút nhưng xa lẩn với câu hỏi của anh. Trở lại vấn đề thì tôi trải qua nhiều chế độ chánh trị, Pháp thuộc từ năm ra Trường 1940 tới lúc Nhật đảo chánh (1945), rồi Nam kỳ tự trị, rồi Đệ I Việt Nam Cộng Hòa với Tổng Thống Diệm, rồi chế độ Đệ II Việt Nam Cộng Hòa với các Tướng lần lượt nắm chánh quyền. Năm 1972 tôi xuất ngoại với Nghị Định biệt phái sang làm việc cho Liên Hiệp Quốc. Mười hai năm Tổng Thư ký của tôi dưới quyền của 8 vị Tổng Trưởng, với ba năm đầu là dưới chế độ Cộng Hòa của ông Diệm, sau đó là đảo chánh và lần lượt các Tướng lần lượt thay nhau lập chánh phủ và trong mỗi chánh phủ là có một ông Tổng Trưởng Bộ Công Chánh mới. Lúc đó, tôi cũng như “chiếc lá bay trong cơn gió lốc”, không biết có còn ở chức vụ TTK không. Nhưng cái gì cũng là do số mạng cả. Các ông Bộ Trưởng Công Chánh mới đều còn trẻ tuổi, tài cao, nhưng cũng rất hiểu đời và tự nhiên giữ tôi lại làm việc như cũ để các ông ấy lo chuyện chánh trị khác và giao cái trách nhiệm quản trị ngân sách, nhân viên, giao tiếp với các Bộ cho tôi.

Sau khi rời Việt Nam tới nay đã trên ba chục năm, nghĩ lại mới thấy tất cả là do duyên may, duyên hợp hay duyên tan mà ra. Tôi rất mừng là trong thời kỳ nào tôi cũng giữ được bản tính tự nhiên Trời ban cho là không tranh dành với ai, không ham danh vọng, không biết nịnh bợ nên thoát khỏi cạm bẫy công danh trong chánh trường.

Nói tóm lại, như anh thấy, đời tôi là như vậy, nên các việc còn nhớ lại sau ba mươi năm đời chức vụ Tổng Thư ký Bộ Công Chánh chỉ còn lơ mơ trong tâm trí, không có gì đáng gọi là kỷ niệm vui hay buồn cả.

Tới nay, tuổi đã 86, nhìn lại “cuộc đời như ánh phù

du”, và mỗi ngày đời lại dạy cho mình thêm một điều mới. Mong các anh lúc nào cũng được vui, được mạnh, góp công xây dựng cho LTAHCC và cho quần-chúng quanh mình với tinh thần bất vụ lợi.

Một lần nữa tôi xin lỗi vì đã đi xa đề tài anh đặt ra. Nhưng tôi được dịp xả được phần nào tâm sự như là của một anh cả gửi cho các em trong gia đình Công Chánh, tuy ở xa nhau nhưng lòng lại rất gần.

Viết đã dài, xin ngưng bút và thành tâm chúc anh, chúc toàn Ban Phụ Trách cùng gia đình được thân tâm an lạc, sức khỏe dồi dào và luôn vui trong sử mạng.

Thân mến,

Phạm Hữu Vĩnh
1890 Cr. Sauve
Brossard, Quebec,
Canada J4X1L1

thơ

THƠ MỪNG

**ÁI HỮU PHẠM HỮU VĨNH
NHÂN NGÀY KHÁNH CHỨC
TÁM MƯƠI LĂM TUỔI THỌ**

*Gia đình công chánh Montréal,
Trong bầu không khí rất hân hoan,
Chú mừng niên trưởng Phạm Hữu Vĩnh
Tám lăm tuổi thọ được khang an.*

*Bao năm ra Bắc, lại vào Nam
Thủy Nông, Kiều Lộ, thảy đều làm
Trưởng Ty, Trưởng Sở, rồi Giám Đốc
Tổng Thư Ký Bộ, mười hai năm.*

*Phục vụ quốc gia đến hồi hưu
Hoạt động quen rồi, chịu nghĩ đầu
Tiếp tục dưới cờ Liên Hiệp Quốc
Giúp đỡ xứ nghèo, Phi, Mỹ Châu*

*Saigon Lions và Jaycee
Công tác xã hội chẳng thiếu gì
Montréal cộng đồng làm Chủ Tịch
Giúp người sức khỏe, dạy Tài Chi*

*Danh trọng, tài cao, vẫn nhún nhường
Bạn hữu, gia đình, ai cũng thương
Hôm nay, xin chúc mừng Ái Hữu
Hưởng phúc dài lâu, lúc tuổi vàng.*

Phạm Ngọc Xuyên

